

Zo lang de muziek speelt ...

Het is te laat.
Een hele tijd al.
Niet dat we allemaal dood gaan,
niet dat de wereld verdwijnt,
of de mensheid,
Acht miljard ...
Moeilijk uit te roeien.

Maar velen zullen sterven
Meer dan nodig
Veel meer
Dan wanneer de futiliteit van rijkdom,
Door voldoende mensen
op tijd was ingezien
De onnozelheid van weelde,
De achterlijkheid van hebzucht.
De dwaasheid van geaccumuleerd bezit

Zij die eerst zullen sterven
Zij die nu reeds gestorven zijn
- het is volop bezig
ten gevolgen van droogte of overstroming,
Storm of hitte,
Hen valt het minste aan te wrijven.
Zij waren arm en boer en niet eens zo ambitieus

De kosten aan de beschadigde natuur
die niet in rekening werden gebracht
Om winst te kunnen boeken,
Verdwijnen niet met creatief boekhouden
Zij hangen samen met de reële weggemoffelde schulden
Als het zwaard van Damocles boven jullie hoofden

Jullie, leiders,
succesvolle mensen,
Financiële goochelaars,
Economische machtswellustelingen;
Verkleed in schapenvacht,
Die met zachte stem en rolkraag,
De hel als paradijs voorstellen.

En blijven dansen,
onvermoeibaar,
zo lang de muziek speelt ...

Wat is er nodig om jullie te wekken?
Uit de coma van zelfgenoegzaamheid.

Want wat wij 'klimaatprobleem' noemen
Zit niet in de wolken, de wind,
Of wat voor gehalte ook van CO2 of methaan
Het zit in de mentaliteit van de lui aan de knoppen
Het gehalte van onverwoestbare stompzinnigheid waar hun binnenste van is
doordrongen
De overtuiging dat ze redelijk, verstandig, betrouwbaar en verantwoord zijn omdat
ze zich 'maatschappelijk geslaagd' wanen.
Wanneer ze kijken naar hun huis, hun auto, de omstandigheden van hun betsaan.
Molleblind zijn ze ondertussen voor het feit dat ze op weg naar de top zichzelf
geconformeerd hebben,
Aan partijlijn, consensus of wat algemeen wordt aangenomen,
Ze blaten slechts mee met wat gehoord wil worden,
En noemen dat 'realiteitszin.'
Waarbij ze hun bankrekening als graadmeter hanteren.

Het nageslacht van de minderheid die deze ramp zal overleven
Zal over 700 jaar met verbijstering en onbegrip op deze periode terugkijken.
Vol ongeloof zal in geschiedenislessen worden onderwezen
Dat de mens in het begin van de 21ste eeuw, dacht dat hij zijn lichaam was,
Dat het universum alleen uit materie bestond,
Dat na de dood alles was afgelopen
dat 'genieten' als enig imperatief daardoor boven kwam dobberen.
Men was daar van zo overtuigd
dat men is blijven dansen
Zolang de muziek speelde.
Zolang het mogelijk was,
terwijl de buitenwijken reeds in lichterslaai stonden,
En ze de gemaakte schulden al decennia onvereffenbaar wisten,
Is men toch winst blijven maken.

Is iemand van jullie helder genoeg om die plaat af te zetten
Nog voor de tsunami de installatie opslokt?

Ik vraag je niet te veranderen,
Of in te leveren,
Ik wil je rijkdom niet belasten,

Je macht niet ondermijnen

Maar hou alsjeblief op met dansen.

Hou je gespleten tong in je mond.

Trek je terug in je belachelijk grote huizen, op je exclusieve eilanden,

Blijf rustig ons-kent-onsen op economische fora.

Maar koppel misschien dat financiële systeem

Los van de reële economie,

Want het werkt niet.

Het voegt niks toe,

Het roomt slechts af,

Het zuigt leegt,

Of dient de guillotine

Opnieuw uit de mottenbollen gehaald?

Geef het stuur uit handen

Laat anderen het doen,

Jullie kunnen het niet.

In de meerderheid onder jullie zitten voldoende krachten,

Om op grond van een tegengestelde benadering

Uitgaande van collectieve modellen,

Een nieuwe ordening te doen ontkiemen.

(Dat is al bezig ...)

Als je jezelf nog wil aanpraten over een greintje verstand te beschikken

Hou dan je mond

En treed terug.

Treed terug

Treed terug.

Treed terug